

Betlehemi út

Időpont: Karácsony II. napja, 1955. december 26.

Alapige: Lukács 2,15-20.

És lőn, hogy mikor elmentek az angyalok ő tőlök a mennybe, mondának a pásztor emberek egymásnak: Menjünk el mind Bethlehemig, és lássuk meg e dolgot, a melyet az Úr megjelentett néküink. Elmenének azért sietséggel, és megtalálák Máriát és Józsefet, és a kis gyermeket, ki a jászolban fekszik vala. És ezt látván, elhirdeték, a mi nékik a gyermek felől mondatott vala. És mindenek, a kik hallák, elcsodálkoznak azokon, a miket a pásztorok nékik mondotnak. Mária pedig mind ez ígéket megtartja, és szívében forgatja vala. A pásztorok pedig visszatérének, dicsőítvén és dicsérvén az Istent mind azok felől, a miket hallottak és láttak, a mint nékik megmondatott.

A keresztyén élet olyan, mint a pásztorok útja Betlehembe. Három szakasza van: Oda, ott és vissza. Nézzük ezt a három szakaszt a karácsonyi történet fényében!

1. Az első szakasz: Betlehem felé.

Az angyalok mindig csak vendégek ezen a földön. Jönnek és mennek. Megjelennek és eltűnnek. Itt tartani nem lehet őket. Elmenetelükkel eltűnik a fény, az élmény ragyogása s visszazökken az ember a sötét, mindennapi életbe.

A pásztorok elől is eltűnnek az angyalok, de ők mégsem így járnak. Az Úr angyala tulajdonképpen nem ad határozott parancsot, de a 12. versben foglalt intést: „Ez pedig néktek a jele: találtok egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban” mégis jól megértették s elindulnak Krisztust megkeresni. Nem könnyű elhatározás és nem könnyű út ez. Ott kell hagyni a nyáját. Már maga ez a kenyér elvesztésének lehetőségével jár. Nekik azonban más kenyérre van éhségük s ez hajtja őket Betlehembe, mely magyarul azt jelenti: kenyérnek háza. Kiválasztani sem könnyű, hogy ki maradjon a nyájnál. Éjszaka az alvó városban sem könnyű megtalálni a sok istálló között épp azt, amelyben Jézus megszületett. De hát aki nem mer kockáztatni, az sohasem nyer. Nem találja meg Krisztust, aki nem mer érte semmit sem kockáztatni.

A pásztorok vállalják a kockázatot. Elmennek. Bízunk abban, hogy igazat mondtak az angyalok s béke lesz a földön, a nyáj mellett is, míg ők távol járnak. Bízunk abban, hogy az istállóból kiszűrődő kis mécsvilág majd útba igazítja őket. Elmennek sietséggel. Vonzza

őket a betlehemi jászolban fekvő kis gyermek s hajtja őket a kötelesség, melyhez vissza kell térniök.

Isten mindenkit mozgósítani akar Krisztushoz, karácsonykor a betlehemi jászolhoz. Mozgósítja az angyali seregeket. Angyali szóval hívja a pásztorokat. A bölcsekért csillagot küld. A Sátán is mozgósítja ellene az ő embereit. Heródes elküldi katonáit Betlehembe, de ő gyilkos szándékkal. Téged is hív Isten. Téged is meg akar akadályozni a Sátán. Kellett, hogy te is érezzél valamit ez ünnepekben ebből a hívó és küldő isteni szóból. Ne engedd elröpülni az alkalmat! Próbáld ki: igazat mond-e Isten?! Merj érte mindent kockára tenni! Próbáld ki: igaz-e, hogy hagyjad a te utadat Istenre és minden gondodat vesd Reá!

Ne felejtse el azonban, hogy neked nemcsak Betlehemig kell elmenned. Neked már többet jelentett meg az Úr. Neked már megjelentette a golgothai keresztet is. Neked el kell menned a kereszt tövéig is! Próbáld hát ki: igaz-e, hogy nem bírsz a bűneiddel! Próbáld meg: igaz-e, hogy Krisztus megtartója az embernek! Meddig még el? A Golgotha felé vezető úton egyre kevesbednek az emberek. Virágvasárnap még tömeg hódol Krisztusnak, nagypénteken már csak egy férfi és pár asszony van a kereszt körül. Ne törődj azzal, hogy hányan járnak a kereszt felé vezető úton! Menj el a keresztig! Ma kevesebb nem ér semmit. Menj el sietséggel! Mindent azonnal a legkönnyebb megcsinálni. A kockázatvállalás és a keresés, a sötétségben való keserves tapogatózás nehéz útszakaszát senki sem spórolhatja meg, aki Krisztushoz szeretne eljutni.

2. De utána jön a második útszakasz: Betlehemben.

A pásztorok megtalálják Betlehemben, akit keresnek. Lehet, hogy azt, amit keresnek, nem találják meg. Gyermeki képzelettel talán a megnyílt menny folytatását várják s helyette egy pislogó olajmécset találnak, mely alig tud megbirkózni a sötétséggel. Lehet, hogy azt hiszik: királyi palota meseistállójában aranyjászolban lesz majd a megtartó kised s helyette szegény barlangot, bűzös állatokat, megrágott gerendájú jászolt, szúrós szalmát találnak. Amit keresnek, azt nem találják meg, de akit keresnek, megtalálják. Éppen azért találják meg, mert nem torpantja meg és nem fordítja vissza őket semmiféle botránkoztató körülmény, álmaik s elképzeléseik csalódása.

Te se botránkozz meg azon, amit Krisztusnál találni fogsz! Isten néha egészen egyszerű dolgokon keresztül adja nekünk az Ő nagyságos dolgait. Boldog az, aki Őbenne meg nem botránkozik. Ne a körítést keresd, de Krisztust magát s fogadd el Őt olyannak, amilyenként adja neked mennyei Atyád!

Csak ilyen lélekkel lehet célhoz jutni. A pásztorok is ezért találják meg. A homályos istállóban először bizonytalán Máriát látják meg, azután Józsefet s végül a kis gyermeket. A Krisztus után vágyakozó ember ma is előbb a Krisztushoz tartozó embereket látja meg s csak azután magát a Megtartót. Ne utáld meg őket azért, mert talán nem olyanok, mint elképzelted! Nem földre szállt angyalok, hanem olyan szegény, poros, útszéli vándorok, mint ebben a történetben is Mária és József. Útjelzők ők csupán Ahhoz, aki maga az út. Később önmagadon is meg fogod tapasztalni, mennyire igaztalan az, ha a keresztyének bűnei miatt Krisztust vádoljuk tehetetlenséggel s megtartó voltát vonjuk kétségbe.

Mikor a pásztorok rátalálnak a Megtartóra, elkezdnek beszélni. A pásztorok általában nem szoktak bőbeszédű emberek lenni, de itt a lelkesedés és az öröm sokbeszédűvé teszi őket. Szinte egymás szájából kapják ki a szót. Mindegyik tud valami újat mondani arról a rövid jelenetről, ami ott a mezőn játszódott le szemük előtt. Ők a Krisztus első ember-prédikátorai. Így lesz Betlehem a bizonyágtétel helye. Önként, minden különösebb cél nélkül hangzik el ez a bizonyágtétel. Aligha van mögötte más, mint egyszerűen a közlés vágya, az örömtől túlradó szív kiömlése, de így is gyümölcsöt terem. Lukács nyomatékosan kiemeli, hogy milyen nagy hatást gyakorolt a pásztorok bizonyágtétele Máriára. /19. v./ Mária bizonytalán másképp képzelte el Isten Fiának megszületését. A régi angyaljelenés és a mostani istálló-környezet rettentő ellentétében hánykolódhatott a lelke. Felzaklatott lelkének nyugalmát és hitét állította helyre a pásztorok bizonyágtétele.

Így kell mindenkinek, akinek Krisztussal volt találkozása, bizonyágtévőnek lennie. De nemcsak szóval, hanem egész élettel is.

3. Erről szól a keresztyén életút harmadik szakasza: Betlehem után.

A pásztorok nem maradhatnak sokáig Jézusnál. Az időt nem lehet megállítani. Az élmény nem rögzíthető. A megdicsőülés hegye nem lakóhely. Nekik is vissza kell térniük régi foglalatosságukhoz. Várta őket a régi élet, de a régi életbe új szívet vittek bele. Számukra már nemcsak a jászolban van Krisztus, hanem a szívükben is. Ezért fejeződik be ez a történet ezekkel a szavakkal: „A pásztorok pedig visszatérének, dicsőítvén és dicsérvén az Istent mindazok felől, amiket hallottak és láttak, amint nekik megmondatott.” /20. v./ Nem alkotnak messiási csoportot, mely prédikálva járja az országot, hanem visszatérnek a nyájukhoz. Luther így ír róluk: „Nem lettek gazdagabbak. Nincs nagyobb tisztességük. Nincs több és jobb kenyerük és italuk, nem kaptak jobb foglalkozást. Továbbra is csak egy ruhájuk és egy botjuk van, mint azelőtt. Maradnak pásztorok. Külső életkörülményeik semmit sem változtak, mert Krisztus nem azért jött, hogy a teremtett világot megváltoztassa hamarább, mint ahogy eljön

az a nap, amelyen előbb a lelkek tökéletesen és újonnan megváltoznak. Ez az igazi változás, amelyért Krisztus jött, hogy az ember belsőleg, a szívében legyen más és a más szív másképpen lássa az életet.”

Ez a más szív telve van Isten dicsőítésével. A Krisztussal való találkozás meggyőzte őket arról: szeret az Isten. Ez aranyozza be most egész régi életüket. Most minden mögött Isten ajándékozó kezét látják s minden ott érzik atyai szeretetének személyes üzenetét. Nem természetes többé számukra, hogy nyugton telik el az éjszaka, tolvaj, rabló, vagy vadállat nem zavarja őket; jó kedvvel ébreszti fel őket a hajnal; hogy engedelmesek a bárányok; hogy süt a nap, mikor fáznak s felhő takarja el, mikor verejtékeznek; hogy van enni és innivalójuk; hogy van erejük a zivatarok és az időjárás viszontagságainak elhordozásához.

Tele van a szívük Isten dicséretével nemcsak a jó napokon, hanem a nyomorúság idején is. Tudják, hogy Isten a rosszból is jót hoz ki. Nem külső életük sikereiben, vagy zavartalanságában látják Isten szeretetét, hanem Krisztusban, illetve abban, amit róla hallottak és láttak.

Korunk tele van megkeseredett emberekkel. Megkeseredésük fő oka azonban nem az életük külső nyomorúsága, hanem az, hogy Krisztusban nem látták meg az Atya szeretetét. Pedig mi többet láttunk és hallottunk, mint a betlehemi pásztorok. Valószínű, hogy ezek a pásztorok Jézus nyilvános fellépése előtt meghaltak s nem ismerhették meg a tanító, csodatévő és értünk halálra menő Krisztust, de ennek a napnak emléke olyanná tette őket, mint az öreg Simeon, aki hitben és boldogan halt meg, pedig csak a gyermek Jézust ölelhette keblére. /Luk. 2:29-30./ A nevük ismeretlen a földön, de a mennyben fel van írva.

Te hogyan térsz vissza karácsony után a régi életedbe? Régi szívvel-e, vagy megújult szívvel? A pásztorok, mikor szemükkel nem látják már karácsonyt, a lelkükben akkor is magukkal viszik. Az, hogy egyszer volt karácsony, önmagában nem használ neked. Az, hogy most karácsony ünnepe volt, önmagában szintén nem használ neked, ha szívedben nem viszed magaddal a karácsonykor megjelent isteni szeretet emlékét s a benne vetett hitet. Bárcsak így fejeződnek be a mi mostani karácsonyi ünnepünk is: „Visszatérének dicsőítvén és dicsérvén az Istent.” Ámen.